

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/226/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110212015
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3110212015.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a členiek senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu O., právne zastúpený B., proti žalovanému A., o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 28. júna 2018, č.k. 19C/96/2010-704, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Štátu voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov štátu v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 5, ods. 1, 2, 3, § 6, ods. 1, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., § 12 ods. 1, 3, §16 ods. 2, § 80 ods. 3 zák. č. 274/2009 Z. z., § 14 ods. 2, § 16, ods. 1, 2, § 18 ods. 1 zák. č. 23/1962 Z. b. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je potrebné kumulatívne splnenie troch podmienok - protiprávne konanie (v prejednávanej veci existencia nesprávneho úradného postupu), vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Konštatoval, že neexistencia čo i len jednej z týchto podmienok znamená, že nárok na náhradu škody nie je daný. Súd prvej inštancie sa teda prioritne zaoberal skúmaním toho, či boli všetky podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom splnené, pričom dospel k záveru, že ku kumulatívne splneniu týchto podmienok nedošlo. Pre úplnosť uviedol, že osobitná podmienka, ktorej splnenie vyžaduje § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z, a síce predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý je predmetom konania, bola čo do všetkých častí uplatnených žalobou splnená tak, ako to vyplýva z odseku 25 tohto odôvodnenia. Čo sa týka podmienky protiprávneho konania spočívajúceho v nesprávnom úradnom postupe, súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto bola splnená. Konštatoval, že za nesprávny úradný postup možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Nesprávnym úradným postupom je aj nevydanie, či oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami vydané rozhodnutie v ustanovenej lehote, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, či iné vady v spôsobe vedenia konania. Z priebehu správneho konania vo veci schvaľovania nájomnej zmluvy a z posúdenia jednotlivých úkonov tak, ako boli tieto vyššie podrobne popísané, vyplýva, že správne konanie bolo začaté dňa 07.05.2008, pričom konečné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.03.2016, správny orgán teda konal 8 rokov vo veci žiadosti o schválenie zmluvy zo dňa 29.04.2008 o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri V.. Takáto dĺžka konania je neospravedliteľná, a to najmä s poukazom na § 49 Správneho

poriadku. Dôvodil, že v stanovených lehotách však rozhodnuté nebolo. V konaní boli vydané viaceré meritórne rozhodnutia, ktoré boli následne v správnom konaní opakovane zrušené, bolo v ňom vydané upozornenie prokuratúra zo dňa 23.07.2008 za účelom zabezpečenia včasného rozhodnutia vo veci, a rovnako aj žalobca správne orgány opakovane niekoľkokrát urgoval (minimálne listami z 23.06.2008, 30.06.2008, 15.08.2008, 22.01.2009), a tiež žiadal o atrakciu, čomu C. v E. i vyhovel. Avšak ani tento prostriedok predpokladaný správnym poriadkom v § 50 ako prostriedok proti nečinnosti nebol efektívny a nepriniesol skoré právoplatné skončenie správneho konania, keďže od okamihu vyžiadania si spisu (listom z 17.10.2008), do okamihu právoplatného skončenia konania v roku 2016 uplynulo niekoľko rokov. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že okrem toho konanie správneho orgánu zaznamenalo i obdobie pasivity z dôvodu rozhodovania o procesných otázkach. K tomuto súd prvej inštancie uviedol, že nielen nečinnosť správneho orgánu, ale aj rozhodnutie správneho orgánu, ktoré má za následok jeho procesnú pasivitu, dopadá na základné právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože odďaľuje dosiahnutie stavu právnej istoty o právnom nároku, o ktorý v správnom konaní ide. Uviedol, že postup dotknutých správnych orgánov je možné jednak hodnotiť s ohľadom na obdobia nečinnosti, aj o ohľadom na celkovú dĺžku konania ako postup nekonzistentný, nesústredený a aj nejednotný, a to v otázke, či predloženú nájomnú zmluvu schváliť možno alebo nemožno. Totiž, celkovo až štyrikrát bolo rozhodované o schválení, resp. neschválení zmluvy a celkovo až trikrát nadriadený správny orgán rozhodnutie zrušil a vrátil správnemu orgánu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. C. rozhodnutím č. XXXX/XXXXX-XX. zo dňa 10.08.2010 predmetnú zmluvu o nájme č. XXXX/XX-XX. schválil, toto rozhodnutie bolo zrušené, vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. C. rozhodnutím č. XXXX/XXXXX-XX. zo dňa 17.05.2011 opätovne predmetnú zmluvu o nájme č. XXXX/XX-XX schválil, toto rozhodnutie bolo zrušené, vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, rozhodnutím Obvodného lesného úradu v E. j. XXXX/XXXXXX-X zo dňa 02.01.2012 Obvodný lesný úrad v E. predmetnú zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva neschválil, toto rozhodnutie bolo zrušené, vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, rozhodnutím Okresného úradu K. pozemkový a lesný odbor č.j. U. zo dňa 07.10.2015 správny orgán predmetnú zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva neschválil a až toto rozhodnutie bolo potvrdené. A teda nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť správneho orgánu zapríčinila neprímerane dlhú dobu trvania správneho konania, keďže jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa účastník správneho konania na správny orgán obrátil so žiadosťou o rozhodnutie. Poukázal na to, že k názoru o existencii prieťahov v správnom konaní sa priklonil aj odvolací súd v dôvodoch svojho zrušujúceho rozhodnutia vydaného v tejto veci dňa 30.06.2016, z ktorého vyplýva, že odvolací súd tiež konštatoval neprímeranú dĺžku správneho konania, neefektívnosť procesného postupu, i napriek množstvu procesných úkonov, ďalej to, že správne orgány svoju nečinnosť neorganizovali v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti správneho konania, teda nesú zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, pričom neefektívnosť ich činnosti mala vplyv na dĺžku konania. Súd prvej inštancie pripustil, že v správnom konaní vyvstalo viacero procesných problémov, s ktorými sa museli správne orgány vysporiadať (napr. otázka podaného návrhu na obnovu konania, otázka konania o zrušenie vyhradenia si výkonu práva poľovníctva a vplyv na priebeh konania o schválení nájomnej zmluvy uzatvorenej so žalobcom), a teda konanie bolo zrejme skutkovo i procesne náročnejšie ako konanie o schválení nájomnej zmluvy bez potreby vysporiadania sa obdobnými procesnými situáciami. Avšak konštatoval, že ani právne či skutkovo náročnejšie správne konanie nesmie trvať neprímerane dlhú dobu tak, ako to bolo v prejednávanej veci, kde namiesto konania, ktorého dĺžka nemala presiahnuť časový rámec niekoľkých týždňov či mesiacov, sa konalo celkovo 8 rokov. Po zohľadnení všetkých vyššie uvedených aspektov preto súd prvej inštancie konštatoval splnenie prvej podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a síce existenciu nesprávneho úradného postupu. Následne súd prvej inštancie pristúpil k skúmaniu ďalšieho predpokladu, a síce príčinnej súvislosti medzi uplatneným nárokom na náhradu škody a konštatovaným nesprávnym úradným postupom. Pre posúdenie predmetnej právnej veci považoval za významné, že nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup je daný len vtedy, ak škoda vznikla v príčinnej spojitosti s nesprávnym úradným postupom. Konštatoval, že v právnej teórii sa za vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie

je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Súd prvej inštancie preto skúmal, či nesprávny úradný postup, spočívajúci v tom, že správne orgány neboli schopné vydať rozhodnutie o schválení / neschválení nájomnej zmluvy za približne 8 rokov od začiatku konania resp. spočívajúci v ich nečinnosti, bol príčinou vzniku škody vo forme ušlého zisku z dôvodu, že žalobca nemohol vykonávať právo poľovníctva. Mal za to, že v zmysle vyššie uvedených východísk je pre posúdenie existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom žalobcom tvrdeného ušlého zisku rozhodujúca priamosť a bezprostrednosť pôsobenia konkrétnej príčiny, v danom prípade zdĺhavého konania a následného oneskoreného vydania rozhodnutia, na konkrétny následok, ktorým bolo v danom prípade nedosiahnutie očakávaného zväčšenia majetku z výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri V.. Považoval teda za potrebné posúdiť, či táto škoda vznikla žalobcovi ako bezprostredný následok zdĺhavého správneho konania a oneskoreného vydania rozhodnutia, a či toto bolo výlučnou príčinou vzniku tvrdenej škody na majetku žalobcu. Po posúdení tejto otázky súd prvej inštancie dospel k záveru, že príčinná súvislosť v prejednávanej veci absentuje, pretože medzi úradným postupom správnych orgánov vo veci schvaľovania zmluvy a ušlým ziskom - tvrdenou škodou, nie je príčinná súvislosť. Mal za to, že predpokladom na to, aby žalobca mohol zisk z výkonu práva poľovníctva dosahovať, bolo schválenie zmluvy. Až na základe schválenej zmluvy, ktorá týmto schválením nadobúda platnosť, by bol žalobca schopný dosahovať zisk, teda vykonávať právo poľovníctva (§ 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Z. z.). Správne konanie však skončilo právoplatne rozhodnutím, ktorým predmetná zmluva nebola schválená. V rámci správneho práva platí zásada judikovaná aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky o prezumpcii správnosti správnych aktov, v zmysle ktorej, ak správne rozhodnutia nie sú zákonným spôsobom zmenené, opravené alebo zrušené, musia byť považované za bezchybné a záväzné. Táto zásada teda znamená, že správny akt sa považuje za bezchybný, teda právne správny, pokiaľ nie je rozhodnuté o opaku (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 176/2013, 5 Cdo 274/2007, 5 Cdo 274/2007, 5 Cdo 274/2007). Z uvedeného vyplýva, že právoplatné rozhodnutie, ktoré doteraz nebolo zmenené či zrušené, sa považuje za správne a vo vzťahu k tomuto konaniu znamená, že žalobca nemohol a ani nemôže na základe zmluvy č. XXXX/XX-XX vykonávať právo poľovníctva, teda dosahovať zisk, nakoľko zmluva schválená nebola, nestala sa platnou. Nie je pritom relevantné, ako dlho správne orgány konali, pretože príčinou toho, že zisk z výkonu práva poľovníctva žalobca nedosahuje, nie je to, že správne orgány konali dlho nerešpektujúc zákonné lehoty, ale výlučne len to, že bolo vydané rozhodnutie o neschválení nájomnej zmluvy, ktoré je však ako právoplatné považované (pri rešpektovaní prezumpcie správnosti rozhodnutí) za bezchybné, teda pri ňom absentuje protiprávnosť ako nevyhnutný predpoklad vzniku škody (a navyše titulom nezákonného rozhodnutia ani nárok na náhradu škody žalobca neuplatnil). Skutočnosť, že správny orgán rozhodoval dlho, vydal meritorne rozhodnutie až po uplynutí zákonných lehôt, nemôže byť príčinou straty očakávaného zisku z budúceho výkonu práva poľovníctva, keď tieto následky vznikli výlučne ako dôsledok rozhodnutia o neschválení nájomnej zmluvy. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v konaní, pokiaľ by mal byť žalobca úspešný, by muselo byť preukázané, že škoda - v podobe nedosiahnutia zisku, by nenastala bez tvrdenej príčiny - teda bez nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v tom, že správne orgány konali neprimerane dlho, nerešpektovali zákonné lehoty a konečné rozhodnutie vydali až po 8 rokoch. Avšak toto splnené nebolo, pretože bez ohľadu na dĺžku konania (teda aj keby správny orgán rozhodol v zákonnej lehote, resp. skôr než po 8 rokoch), by žalobca dosahovať zisk nemohol, pretože tento by mohol reálne dosahovať až po vydaní rozhodnutia o schválení nájomnej zmluvy, pričom však takéto rozhodnutie v konaní vydané nebolo, naopak právoplatne bolo rozhodnuté, že zmluva sa neschvaľuje, čo vylučuje dosahovanie zisku žalobcu z výkonu práva poľovníctva (a to bez ohľadu na dĺžku konania). Teda ani prípadné pochybenia správneho orgánu spočívajúce v nedodržaní zákonných lehôt by nemali vplyv na to, že zisk z výkonu práva poľovníctva by žalobca dosahovať nemohol, pretože by tak mohol činiť iba na základe schválenej nájomnej zmluvy, ktorou ale doposiaľ nedisponuje. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že neobstojí tvrdenie žalobcu, že posudzovanie nároku na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu nemožno posudzovať podľa toho, aké konečné rozhodnutie bolo vydané. Uvedené je podľa súdu prvej inštancie v prejednávanej veci dôležité zohľadniť,

a to hľadiska ustálenia toho, ktorá konkrétna skutočnosť ako príčina vyvolala priamy následok v podobe tvrdeného ušlého zisku. Mal za to, že z vyššie uvedených konštatovaní logicky vyplýva, že jedinou príčinou nedosiahnutia zisku je neschválenie zmluvy, a to bez ohľadu na neprimeranosť dĺžky správneho konania. Pokiaľ by súd nemal skúmať, aké konečné rozhodnutie bolo vydané, potom by bolo treba prijať záver, že by konkrétny subjekt mohol dosahovať zisk z činnosti, aj napriek tomu, že oprávnenie na jej výkon by nikdy nezískal, čo považuje ale za nelogické, pretože zisk bolo možné dosiahnuť práve a iba len za základe povolenia, ako základného predpokladu na výkon činnosti, z ktorej je možné zisk dosiahnuť. Mal za to, že preto treba spojenie "obvyklý/pravidelný beh vecí" v definícii ušlého zisku (ušlý zisk je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať) vykladať tak, že pri posudzovaní, aký by bol obvyklý beh vecí, treba prihliadať aj na výsledok správneho konania, na to či rozhodnutím bol výkon činnosti povolený alebo nie. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že aj keby bolo bývalo rozhodnutie vydané včas, v zákonnej lehote, a teda ešte pred obdobím, za ktorý si žalobca uplatňuje ušlý zisk (ešte v roku 2008), bolo by toto rozhodnutie o žiadosti o schválenie zmluvy stále len negatívne (nebolo by teda celkom zrejme iné, než to, ktoré bolo vydané v roku 2016), nakoľko dôvody neschválenia zmluvy, o ktoré sa ostatné právoplatné negatívne rozhodnutie opiera, existovali už v čase, za ktorý si žalobca škodu vo forme ušlého zisku uplatňuje, resp. ešte skôr, keďže existovali už v čase začatia správneho konania v roku 2008. Týmito dôvodmi podľa rozhodnutí správnych orgánov U. a U. sú skutočnosti, že v čase podpisu zmluvy O. č. XXXX/XX-XX v roku 2008 bol poľovný revír C. vyhradeným revírom, teda že zmluva bola uzatvorená v čase vyhradenia a pre rozpor so zákonom ju správny orgán neschválil. Ďalším dôvodom bolo odstúpenie L.. od zmluvy, pričom z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že správne orgány uviedli, že bolo ich povinnosťou toto rešpektovať. Poukázal na to, že aj Najvyšší súd pokladal v obdobnej veci za správny postup správnych orgánov, ktoré v konaní o schválení zmluvy podľa zákona č. 23/1962 Zb., vzhľadom nato, že zmluva podľa § 16 ods. 1 nadobúda platnosť až jej schválením, rešpektovali slobodnú vôľu prenajímateľa, či chce byť zmluvou viazaný, pričom v tejto veci L. požiadali žiadosťou zo dňa 11.06.2008 doručenou Obvodnému lesnému úradu E. dňa 12.06.2008 o neschválenie zmluvy so žalobcom (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžr/58/2013). Správny orgán tak bol síce povinný rozhodnúť v zákonom stanovených lehotách, no žalobca mohol dôvodne očakávať iba vydanie rozhodnutia v týchto lehotách, no bez ďalšieho žalobca nemohol očakávať vydanie kladného rozhodnutia, práve naopak, aj keby bol býval správny orgán rozhodol prv, nebolo by zrejme možné očakávať rozhodnutie kladné, schvaľovacie. Len pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že v žiadnom prípade nemožno považovať za nesprávny úradný postup to, keď či už výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany správneho orgánu je odlišné od tých, aké očakával žalobca. Súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade by bolo možné vyvodit' existenciu príčinnej súvislosti vtedy, ak by iba v dôsledku omeškania správneho orgánu s vydaním rozhodnutia, muselo byť rozhodnutie negatívne (teda len v dôsledku omeškania orgánu by musel tento orgán vydať rozhodnutie o neschválení nájomnej zmluvy), teda iba v prípade, ak by správny orgán bol povinný vydať v zákonnej lehote kladné rozhodnutie a vydanie negatívneho, zamietavého rozhodnutia, pre existenciu ktorého by žalobca nemohol dosahovať zisk, by bolo iba následkom nedodržania zákonnej lehoty. O uvedený prípad ale nejde, pretože správny orgán nebol povinný vydať v zákonnej lehote kladné rozhodnutie (o schválení zmluvy), keďže výsledkom konania v zákonnej lehote mohlo byť aj negatívne rozhodnutie. Vydanie kladného rozhodnutia v roku 2008 (kedy by uplynula zákonná lehota na vydanie rozhodnutia) navyše zrejme ani nebolo možné očakávať, a to vzhľadom na už uvedené dôvody, a síce preto, že dôvody, na ktorých bolo založené neskoršie negatívne rozhodnutie o neschválení zmluvy, tu boli od počiatku, od začatia správneho konania. Ďalej dôvodil, že nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého by bolo rozhodnuté o schválení/neschválení zmluvy neskôr, než by malo byť, by u žalobcu mohol viesť k vzniku škody vo forme ušlého zisku tiež aj za predpokladu, že by bolo vydané pozitívne rozhodnutie, teda, že by žalobcovi bolo umožnené vykonávať právo poľovníctva. Z tohto by bolo možné potom dôvodit', že žalobcovi bola spôsobená škoda vo forme ušlého zisku, nakoľko v dôsledku oneskoreného vydania rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu, nemohol vykonávať právo poľovníctva i za obdobie za ktoré, nebyť tohto nesprávneho úradného postupu, by bolo dôvodné očakávať vydanie pozitívneho rozhodnutia, čo však nie je tento prípad, nakoľko pozitívne rozhodnutie vydané nebolo. Súd prvej inštancie ohľadom zaevidovania inej zmluvy v roku 2010 uviedol, že zmluva sa eviduje opatrením pričom opatrenie je tiež aktom správneho práva, rozhodnutím správneho orgánu, na ktoré sa takisto vzťahuje zásada prezumpcie správnosti. Správny orgán, ktorý rozhoduje o zaevidovaní zmluvy, musí skúmať nielen formálne znaky predloženého návrhu na evidenciu podľa § 12 ods. 2 Zákona o poľovníctve, ale aj či boli splnené hmotnoprávne predpisy Zákona o poľovníctve

i občianskeho zákonníka a zmluvu nezaeviduje, ak táto nespĺňa všetky uvedené náležitosti, avšak prípadné pochybenie správneho orgánu je možné zhojiť len v rámci správneho súdnictva a v prípade, že k zmene či zrušeniu opatrenia o evidencii zmluvy nedôjde, je opätovne z pohľadu zásady prezumpcie správnosti potrebné nazerať na dané rozhodnutie ako na bezchybné a správne orgány sú nim viazané. Toto opatrenie o zaevidovaní zmluvy v roku 2010, ako vyplýva aj zo stanoviska generálnej prokuratúry, zrušené nebolo, teda aj naň sa hľadí ako na opatrenie bezchybné a správne orgány sú nim viazané. Ak by aj toto opatrenie bolo jediným dôvodom, pre ktoré správny orgán neschválil zmluvu žalobcu č. XXXX/XX-XX, teda ak by toto opatrenie bolo jediným dôvodom, pre ktorý žalobca nemohol vykonávať právo poľovníctva a dosahovať zisk, je potrebné povedať, že v danom prípade by absentovalo zrušenie tohto rozhodnutia pre nezákonnosť, teda chýbalo by porušenie práva ako jeden z predpokladov vzniku škody. Ani skutočnosť, že správny orgán začal konanie o evidencii zmluvy č. XXXX/XX/XXXXXX-XXX a v konaní pokračoval až do jej zaevidovania, takisto nevytvorilo žalobcovi škodu vo forme ušlého zisku, nakoľko príčinou, že žalobca zisk nemohol výkonom práva poľovníctva dosiahnuť, nebolo spôsobené konaním o evidencii tejto zmluvy. Pokiaľ žalobca poukazoval na závery vyslovené v konaní vedenom na Okresnom súde E. pod sp. zn. 11C/184/2011 a na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/414/2016, kde bolo rozhodnuté, že nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom je daný, a to práve v súvislosti so zaevidovaním inej zmluvy vlastníkov spoločného poľovného revíru V. zo dňa 24.08.2010, uviedol, že táto argumentácia nedopadá na prejednávajúcu vec, nakoľko obe konania sú založené na základe dvoch skutkovo úplne odlišných žalobách. Totiž, v uvedenej právnej veci sp. zn. 11C/184/2011 bolo konštatované, že správny orgán zaevidoval dňa 26.08.2010 zmluvu vlastníkov spoločného poľovného revíru V. zo dňa 24.08.2010, hoci dňom 10.08.2010 bola vykonateľným rozhodnutím C. zaevidovaná zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva žalobcom. Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcu bolo potrebné určiť, či postup U., C.P. E., prípadne M. bol pri schvaľovaní nájmovej zmluvy medzi žalobcom a L. nesprávny. Krajský súd v Trenčíne vo vyššie uvedenom konaní konštatoval, že je pravdou, že v prejednávanej veci rozhodnutie C. zo dňa 16.08.2010 bolo zrušené rozhodnutím M., avšak v prejednávanej veci považoval za podstatnú tú skutočnosť, že rozhodnutie C. zo dňa 16.08.2010 v zmysle § 55 ods. 2 Správneho poriadku vylúčilo odkladný účinok odvolania, z čoho teda následne vyplýva, že až do momentu, kedy bolo zrušené rozhodnutím M., bolo predbežne vykonateľné. Pokiaľ teda za tohto skutkového a právneho stavu U. v E. zaevidoval zmluvu o poľovníctve dňom 26.08.2010, spôsobil tak, že od 26.08.2010 do 17.12.2010, kedy nadobúda právoplatnosť rozhodnutie M. zo dňa 30.11.2010 č. XXXXX/XXXX-XXX/XXXX, na jeden poľovný revír v rozpore s ust. § 16 ods. 2 zák. č. 274/2009 Z. z. mohli vykonávať právo poľovníctva dve poľovné združenia, čo nie je prípustné. Preto súdy konštatovali, že v tomto kontexte bol videný nesprávny úradný postup zo strany správneho orgánu, a preto je daná zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu. Vo veci sp. zn. 19C/96/2010 však ide skutkovo o úplne iný prípad, čo napokon potvrdil i žalobca na poslednom pojednávaní. V prejednávanej je nárok na náhradu ušlého zisku vyvodený jednak za úplne iné obdobie, a to poľovný rok 2008/2009, 2009/2010 a 2011/2012 - teda konkrétne od 01.04.2008 - 31.03.2009, od 01.04.2009 do 31.03.2010 a od 01.04.2011 do 31.03.2012, kdežto v konaní sp. zn. 11C/1184/2011 je uplatnená náhrada škody za obdobie od 16.08.2010 do 17.12.2010. V prejednávanej veci nesprávny úradný postup žalobca vymedzil ako porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu, zbytočné prietahy v konaní. Teda na inom skutkovom základe než v konaní sp. zn. 11C/184/2011, kde nesprávny úradný postup je vyvodený práve z postupu správneho orgánu pri evidovaní ďalšej zmluvy k totožnému revíru. Rovnako z iného skutkového stavu vychádzali aj závery vyslovené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Mcdo/13/2006 a Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/63/05-335 zo dňa 20.10.2005, ktorými svoju argumentáciu podporoval žalobca. V tejto veci totiž správny orgán vôbec nevydal rozhodnutie o neschválení/schválení zmluvy, len neformálne pripisom oznámil, že zmluvu nie je možné schváliť. V danej veci tak nemohli súdy prihliadať k tomu, ako by vo veci rozhodol správny orgán, na rozdiel od tohto konania sp. zn. 19C/96/2010, kde v čase rozhodovania je právoplatné konečné rozhodnutie, ktoré je potrebné zohľadniť práve pre účely posúdenia príčinnej súvislosti, pričom dôvody pre tento postup súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil. Pokiaľ žalobca odôvodňoval nárok na náhradu ušlého zisku tým, že mohol uzavrieť zmluvu o výkone práva poľovníctva len v jednom revíri podľa § 16 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb., a teda že žalobca po predložení zmluvy na schválenie príslušnému orgánu musel čakať na rozhodnutie a iný revír si dovtedy prenajať nemohol, a preto došlo v príčinnej súvislosti k vzniku škody, takýto argument súd prvej inštancie považuje podľa zákona č. 274/2009 Z. z. za irelevantný s tým, že od účinnosti tohto zákona už toto zákonné obmedzenie neexistuje a žalobca sa mohol usilovať o uzatvorenie nájmovej zmluvy v inom revíri. Podľa zákona č. 23/1962 Zb. síce takéto zákonné obmedzenie existovalo, ale aj keby pripustil, že takéto zákonné obmedzenie by tu bolo po dobu, po ktorú

si žalobca uplatňuje nárok na náhradu ušlého zisku, potom vyslovil, že žalobca neprodukoval žiaden taký dôkaz, z ktorého by mohol súd dôvodiť, že by bol vôbec žalobca býval dosiahol uzatvorenie zmluvy v inom revíri. Iba v takom prípade, že by žalobca s vysokou mierou pravdepodobnosti dosiahol uzatvorenie zmluvy v inom revíri, v čom by mu ale bránilo vyššie uvedené zákonné obmedzenie, by bolo možné hovoriť o ušlom zisku. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná pre nesplnenie predpokladu vzniku nároku na náhradu škody, a to príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou splnením tretieho predpokladu (vzniku škody) ani jej výškou sa z uvedeného dôvodu už nezaoberal a žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď žalovanému, ktorý bol úspešnou stranou sporu a mal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, túto nepriznal, rešpektujúc vôľu žalovaného, ktorý výslovne náhradu trov priznať nechcel. Nárok na náhradu trov štátu, ktoré počas konania vyplatil z vlastných prostriedkov z dôvodu, že tieto neboli kryté preddávkami strán a ktoré vznikli titulom znalečného vyplateného znalcovi z rozpočtových prostriedkov súdu s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku priznal proti plneniu úspešnému žalobcovi.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi 49 908 eur s úrokom z omeškania 10 % ročne, a to zo sumy 13 278 eur od 17.02.2009 do zaplataenia, zo sumy 13.278,- eur od 20.04.2010 do zaplataenia a zo sumy 23.352,- eur od 29.03.2012 do zaplataenia, a zároveň žalobcovi priznal právo na náhradu trov prvoinštančného konania, ako aj trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Súdu prvej inštancie vytykal nesprávne právne posúdenie veci, čím uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. Poukazoval na body 30., 31., 32., 34. napadnutého rozsudku, z ktorých jednoznačne vyplýva, že dĺžka konania vo veci schvaľovania zmluvy o prenajatí využitia práva poľovníctva uzavretej medzi žalobcom a L. č. XXXX/XX - XX o nájme výkonu práva poľovníctva, je neospravedliteľná, pričom nemožno konštatovať, že by žalobca akýmkoľvek spôsobom sťažoval postup správneho orgánu alebo svojim postupom prispieval k predĺžovaniu konania a že je evidentné, že prieťahy v správnom konaní možno považovať za nesprávny úradný postup. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie, vychádzajúc z bodu 29 odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru s poukazom na body 35., 38., 40. a 41. odôvodnenia, že nie je daná príčinná súvislosť medzi ust. § 3 ods. 1, písm. d) a § 9 a vznikom nároku žalobcu na náhradu škody vo forme ušlého zisku, nakoľko zmluva uzavretá medzi žalobcom a L., nebola orgánmi verejnej moci schválená, a preto žalobcovi nemohla vzniknúť škoda, keďže výkon práva poľovníctva na základe tejto zmluvy by aj tak nemohol realizovať a že dĺžka konania o schválenie tejto zmluvy na tejto skutočnosti nič nemení a na túto nemá vplyv. Takéto právne posúdenie veci súdom prvej inštancie je podľa žalobcu nesprávne. Poukazoval na ust. § 3 ods. 1 písm. d) zák. č. 541/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov s tým, že toto upravuje zodpovednosť štátu za škodu, ktorá mala byť spôsobená orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom a tejto zodpovednosti sa podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia nemožno zbaviť. Poukázal na to, že zákonodarca diferencuje zodpovednosť štátu za škodu na základe nezákonného rozhodnutia a na základe nesprávneho úradného postupu, čo našlo odraz v ust. § 5 a 6 uvedeného zákona upravujúcich právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a v § 9 uvedeného zákona upravujúceho právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní, či neefektívny postup v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Mal za to, že toto ustanovenie sankcionuje štát zodpovednosťou za škodu spôsobenou už existenciou samotného nesprávneho úradného postupu, ktorý v tomto prípade zistený bol, bez ohľadu na spôsob vybavenia veci v správnom konaní konečným rozhodnutím, ktoré bolo vydané až po ôsmich rokoch trvania správneho konania. Dôvodil, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci je založená na princípe objektívnej zodpovednosti, ktorej sa štát nemôže zbaviť, a teda ak došlo k nesprávne úradnému postupom, čo mal za preukázané aj súd prvej inštancie, tak žalobcovi nárok na náhradu škody vznikol a tento nárok je daný, a rovnako je podľa žalobcu daná aj príčinná súvislosť medzi takýmto protiprávnym konaním (nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci) a škodou na ušlom zisku uplatnenou žalobcom. Existenciu takéhoto nároku nemožno žalobcovi uprieť len s odôvodnením, že ak zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva nebola v konečnom dôsledku rozhodnutím správneho orgánu schválená, tak žalobca by aj tak nemohol z výkonu práva poľovníctva dosahovať žiaden zisk, keď takéto rozhodnutie bolo vydané v správnom konaní až po ôsmich rokoch, a teda v konaní, ktoré jednoznačne trpelo nesprávnym úradným postupom. Už tento nesprávny úradný

postup totiž nielen zakladal nárok žalobcu na náhradu škody, ale viedol aj ku vzniku škody, pretože ak by správny orgán rozhodol v konaní o schválenie zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v primeranom čase, bolo by postavenie žalobcu iné a žalobca by mal možnosť zabezpečiť dosahovanie zisku z výkonu práva poľovníctva iným zákonom prípustným spôsobom, čo nemohol práve z dôvodu dlhotrvajúceho správneho konania, v ktorom bol tak po dlhú dobu v stave právnej neistoty ohľadom jeho práv, ktoré mal uzavretou zmluvou zabezpečené. Žalobca sa nestotožnil ani s názorom súdu prvej inštancie, že na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody na ušlom zisku z výkonu práva poľovníctva, by s vysokou mierou pravdepodobnosti musel preukázať dosiahnutie uzavretia zmluvy v inom revíri, pretože žalobca nemal žiaden dôvod vyvíjať činnosť smerujúcu k uzavretiu inej zmluvy predtým, než by bolo negatívne rozhodnuté o schválení už uzavretej zmluvy a na preukázanie škody na ušlom zisku. V tomto smere plne postačuje podľa žalobcu už to, že žalobca bol subjektom spôsobilým na výkon práva poľovníctva, a teda nebyť prietťahov v správnom konaní, mohol by žalobca výkon tohto práva realizovať a v rámci toho zisk dosahovať. Žalobca uviedol, že nepovažuje za potrebné v podrobnostiach polemizovať s dôvodmi neschválenia zmluvy, keďže v súčasnosti na základe kasačnej sťažnosti rozhoduje vo veci Najvyšší súd SR. Žalobca poukázal na to, že členovia poľovníckeho klubu „C.“ nemohli hospodáriť v poľovnom revíri „V.“ z dôvodov nečinnosti orgánov verejnej moci a ak sa chceli podieľať na výkone práva poľovníctva, museli si kupovať odstrel za poplatky, čo je tiež jeden z dôvodov, že im bola spôsobená škoda ako členom klubu nečinnosťou orgánov verejnej moci a v súčasnosti by aj vzhľadom na svoj vek a zdravotný stav ani pri korektnom postupe L. a orgánov verejnej moci prakticky nemohli právo poľovníctva využívať desať rokov. Žalobca zdôrazňoval, že prakticky v rovnakom procese návrh na náhradu škody voči štátu priznal Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom, číslo konania 3C/241/01-310 zo dňa 26.10.2004, ktorý rozsudok potvrdil Krajský súd v Trenčíne dňa 20.10.2005, pričom mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Najvyšší súd SR rozhodnutím pod číslom 4MCDL/13/2006 zo dňa 24.10.2007 zamietol. Ďalej dôvodil, že žalobca sa až právoplatným rozhodnutím Okresného úradu E., ktorý zamietol odvolanie žalobcu, dozvedel, že zmluva schválená nebola, a to takmer po ôsmich rokoch, čo evidentne zakladá dôvod uplatnenia ust. § 3 a 9 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, keď navyše, vec je v štádiu rozhodovania Najvyššieho súdu SR o kasačnej sťažnosti.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Poukazoval na identický právoplatný rozsudok Okresného súdu E., číslo konania XXC/XX/XXXX-XXX z 03.05.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, číslo konania 5Co/368/2017-361 z 20.06.2018, ktorým bola žaloba žalobcu v rovnakej právnej veci o náhradu škody zamietnutá. Vyslovil názor, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, vysporiadal sa so všetkými listinnými dôkazmi, oboznámil sa s celým pripojeným spisovým materiálom a vyvodil správny právny záver. Vec správne posúdil, procesnoprávne nepochybil a keďže vychádzal zo správneho právneho názoru, žalobu zamietol. Žalobca ani v podanom odvolaní neuviedol nové právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v plnom rozsahu zotrváva na podanom odvolaní. Poukazoval na dovolanie žalobcu, podané proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, číslo konania 5Co/368/2017-361 zo dňa 20.06.2018 a na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, číslo konania 6Co/431/2016-241 zo dňa 30.08.2016, z ktorého vyplýva, že tento mal diametrálne odlišný názor, z ktorého názoru vyplýva, že na uplatnenie nároku podľa § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, sa nevyžadovalo právoplatné rozhodnutie o neschválení zmluvy, pretože tak, ako žalobca vo svojom podanom odvolaní uvádza, je irelevantné, ako súd ako orgán verejnej správy o schválení alebo neschválení rozhodne, pretože takéto rozhodnutie by bolo viazané na ust. § 5 a 6 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

6. V danom spore boli predmetom konania nároky žalobcu, a to nárok na náhradu ušlého zisku za poľovný rok 2008/2009 v sume 13.278,- eur, za poľovný rok 2009/2010 v sume 13.278,- eur a za poľovný rok 2011/2012 v sume 23.352,- eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu, pričom za nesprávny

úradný postup žalobca považoval porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu, zbytočné prietahy v konaní.

7. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žaloba nie je dôvodná pre nesplnenie predpokladu vzniku nároku na náhradu škody, a síce príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval splnenie prvej podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a síce existenciu nesprávneho úradného postupu. Tento vzhliadol v tej skutočnosti, že z priebehu správneho konania vo veci schvaľovania nájomnej zmluvy a z posúdenia jednotlivých úkonov vyplýva, že správne konanie bolo začaté dňa 07.05.2008, pričom konečné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.03.2016, správny orgán teda konal 8 rokov vo veci žiadosti o schválenie zmluvy zo dňa 29.04.2008 o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri V.. V konaní boli vydané viaceré meritórne rozhodnutia, ktoré boli následne v správnom konaní opakovane zrušené, bolo v ňom vydané upozornenia prokuratúra zo dňa 23.07.2008 za účelom zabezpečenia včasného rozhodnutia vo veci, a rovnako aj žalobca správne orgány opakovane niekoľkokrát urgoval (minimálne listami z 23.06.2008, 30.06.2008, 15.08.2008, 22.01.2009), a tiež žiadal o atrakciu, čomu C. i vyhovel. Avšak ani tento prostriedok predpokladaný správny poriadkom v § 50 ako prostriedok proti nečinnosti nebol efektívny a nepriniesol skoré právoplatné skončenie správneho konania, keďže od okamihu vyžiadania si spisu (listom z 17.10.2008), do okamihu právoplatného skončenia konania v roku 2016 uplynulo niekoľko rokov. Okrem toho konanie správneho orgánu zaznamenalo i obdobie pasivity z dôvodu rozhodovania o procesných otázkach. Súd prvej inštancie konštatoval, že postup dotknutých správnych orgánov je možné jednak hodnotiť s ohľadom na obdobia nečinnosti, aj s ohľadom na celkovú dĺžku konania ako postup nekonzistentný, nesústredený a aj nejednotný, a to v otázke, či predloženú nájomnú zmluvu schváliť možno alebo nemožno. Totiž, celkovo až štyrikrát bolo rozhodované o schválení, resp. neschválení zmluvy a celkovo až trikrát nadriadený správny orgán rozhodnutie zrušil a vrátil správny orgán prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Aj napriek uvedenému konštatovaniu súd prvej inštancie pri skúmaní ďalšieho predpokladu, a síce príčinnej súvislosti medzi uplatneným nárokom na náhradu škody a konštatovaným nesprávnym postupom dospel k záveru, že medzi úradným postupom správnych orgánov vo veci schvaľovania zmluvy a ušlým ziskom - tvrdenou skutočnosťou nie je príčinná súvislosť. Konštatoval, že predpokladom na to, aby žalobca mohol zisk z výkonu práva poľovníctva dosahovať, bolo schválenie zmluvy. Až na základe schválenej zmluvy, ktorá týmto schválením nadobúda platnosť, by bol žalobca schopný dosahovať zisk, teda vykonávať právo poľovníctva. Správne konanie však skončilo právoplatne rozhodnutím, ktorým predmetná zmluva nebola schválená. Poukázal na to, že v rámci správneho práva platí zásada judikovaná aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky o prezumpcii správnosti správnych aktov, v zmysle ktorej, ak správne rozhodnutia nie sú zákonným spôsobom zmenené, opravené alebo zrušené, musia byť považované za bezchybné a záväzné. Táto zásada teda znamená, že správny akt sa považuje za bezchybný, teda právne správny, pokiaľ nie je rozhodnuté o opaku (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 176/2013, 5 Cdo 274/2007, 5 Cdo 274/2007, 5 Cdo 274/2007). Z uvedeného vyplýva, že právoplatné rozhodnutie, ktoré doteraz nebolo zmenené či zrušené, sa považuje za správne a vo vzťahu k tomuto konaniu znamená, že žalobca nemohol a ani nemôže na základe zmluvy č. XXXX/XX-XX vykonávať právo poľovníctva, teda dosahovať zisk, nakoľko zmluva schválená nebola, nestala sa platnou. Skutočnosť, že správny orgán rozhodoval dlho, vydal meritórne rozhodnutie až uplynutí zákonných lehôt, nemôže byť príčinou straty očakávaného zisku z budúceho výkonu práva poľovníctva, keď tieto následky vznikli výlučne ako dôsledok rozhodnutia o neschválení nájomnej zmluvy. Bez ohľadu na dĺžku konania by žalobca dosahovať zisk nemohol, pretože tento by mohol reálne dosahovať až po vydaní rozhodnutia o schválení nájomnej zmluvy, pričom však takéto rozhodnutie v konaní vydané nebolo. Nakoľko mal za to, že nebol splnený predpoklad vzniku nároku na náhradu škody - príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, splnením tretieho predpokladu (vzniku škody) ani jej výškou sa nezaoberal.

8. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa §387 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení zodpovedal otázky, ktoré majú pre daný spor podstatný význam, dostatočne objasnil skutkový stav veci a správne vec aj po právnej stránke posúdil. K odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné.

9. Odvolacie námietky žalobcu spočívali v tvrdení, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím uplatnil dôvod na odvolanie, uvedený v §365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku.

10. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

11. Vyššie uvedenú odvoláciu námietku žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaného dokazovania alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z §191 Civilného sporového poriadku. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval.

12. Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) „k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (č. 1 ods. 1 ústavy, napr. PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované“. (napríklad IV. ÚS 244/2013, II. ÚS 159/2007, I. ÚS 197/07, I. ÚS 236/06) Rozdielna rozhodovacia prax súdu o „totožných“, resp. obdobných veciach nie je žiaduca.

13. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 20. júna 2018, č.k. 5Co/368/2017-361 odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 03. mája 2017, č.k. 23C/11/2015-299. Jednalo sa o identickú právnu vec, v ktorej si žalobca uplatnil náhradu škody - ušlého zisku za poľovný rok 2012/2013, 2013/2014 a 2014/2015 z dôvodu totožného nesprávneho úradného postupu, pričom za nesprávny úradný postup považoval porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu, zbytočné prietahy v konaní, a to na tom istom skutkovom základe ako v preskúmanej veci. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým tento žalobu zamietol, potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že predmetné konanie o schválení zmluvy trvalo 9 rokov, v konaní boli vydané viaceré meritórne rozhodnutia, ktoré boli následne v správnom konaní zrušené, boli v ňom vydané upozornenia prokurátora za účelom zabezpečenia včasného rozhodnutia vo veci a rovnako aj žalobca správne orgány urgoval, ako i žiadal o atrakciu. Nakoniec Krajský súd v Trenčíne rozhodol v prospech žalobcu v žalobe proti nečinnosti správneho orgánu a prikázal mu vo veci konať a rozhodnúť. Až po tomto rozhodnutí vydali správne orgány zamietavé rozhodnutia o neschválení zmluvy predloženej žalobcom, ktoré sa stali právoplatné, a to dňa 16.03.2016. Trvanie konania o schválenie predmetnej nájomnej zmluvy od 17.05.2008 bolo už samo osebe neprimerané, a pokiaľ aj príslušné orgány vykonali množstvo jednotlivých procesných úkonov možno mať za to, že ich postup v napadnutom konaní bol neefektívny, čo vyplýva z toho, že rozhodnutia boli viackrát zrušené a vrátené na ďalšie konanie. Pokiaľ teda nevydanie rozhodnutia trvalo v danej veci 9 rokov (od roku 2008), nemôže byť lehotou primeranou na rozhodnutie. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že medzi úradným postupom správnych orgánov vo veci schvaľovania zmluvy a ušlým ziskom - tvrdou škodou nie je príčinná súvislosť. Mal za to, že súd prvej inštancie správne uviedol, že základným predpokladom nato, aby žalobca mohol zisk (výnosy) z výkonu práva poľovníctva dosahovať, bolo schválenie zmluvy. Konštatoval, že až na základe schválenej zmluvy, ktorá týmto schválením nadobúda platnosť, by bol žalobca spôsobilý dosahovať zisk, teda vykonávať právo poľovníctva (§ 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Z.z.). V dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že ako vyplýva z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, správne orgány rozhodli, že predmetnú zmluvu neschvaľujú. V rámci správneho práva platí zásada judikovaná súdmi Slovenskej republiky vrátane

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o prezumpcii správnosti správnych aktov, v zmysle ktorej, ak správne akty (správne rozhodnutia) nie sú zákonným spôsobom zmenené, opravené alebo zrušené, musia byť považované za bezchybné a záväzné. Táto zásada teda znamená, že správny akt sa považuje za bezchybný, teda právne správny, pokiaľ nie je rozhodnuté o opaku (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 176/2013, 5 Cdo 274/2007, 5 Cdo 274/2007, 5 Cdo 274/2007). Z uvedeného teda aj podľa odvolacieho súdu vyplýva, že právoplatné rozhodnutie, ktoré doteraz nebolo zmenené či zrušené sa považuje za správne a vo vzťahu k tomuto konaniu znamená, že žalobca nemohol na základe zmluvy č. XXXX/XX-XX vykonávať právo poľovníctva, teda dosahovať zisk, nakoľko zmluva schválená nebola, nestala sa platnou, a to na základe rozhodnutia správneho orgánu. Keďže žalobca nemohol právo poľovníctva vykonávať, nakoľko správny orgán rozhodnutím, ktoré doteraz treba pokladať za bezchybné, predmetnú zmluvu neschválil, nemohol dosahovať zisk. V danom prípade tak nie je ani podľa odvolacieho súdu možné hovoriť o ušlom zisku ako o škode, nakoľko mu dosahovanie ušlého zisku nebolo umožnené v dôsledku rozhodnutia o neschválení zmluvy. Z dôvodu, že medzi úradným postupom správnych orgánov vo veci schvaľovania zmluvy a ušlým ziskom - tvrdenou škodou nie je ani podľa odvolacieho súdu príčinná súvislosť, súd prvej inštancie správne žalobu zamietol. Konštatoval, že súd prvej inštancie ďalej správne uviedol, že nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého by bolo rozhodnuté o schválení/neschválení zmluvy neskôr než malo byť, by u žalobcu mohol viesť k vzniku škody vo forme ušlého zisku len za predpokladu, že by bolo vydané pozitívne rozhodnutie, teda, že by žalobcovi bolo umožnené vykonávať právo poľovníctva. Len z tohto by bolo možné dôvodiť, že žalobcovi bola spôsobená škoda vo forme ušlého zisku, nakoľko v dôsledku oneskoreného vydania rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu, nemohol vykonávať právo poľovníctva i za obdobie za ktoré, nebyť tohto nesprávneho úradného postupu, by bolo dôvodné očakávať vydanie pozitívneho rozhodnutia. Čo však nie je tento prípad, nakoľko pozitívne rozhodnutie vydané nebolo.

14. V preskúmvanej veci odvolací súd nevidí dôvod odkloniť sa od záverov vyjadrených v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/368/2017, ktorý tú istú právnu otázku za rovnakej skutkovej situácie posúdil totožne ako súd prvej inštancie. Odvolací súd nevzhliadol žiadne dôvody na zásadne odlišné rozhodnutie v druhovo identickom konaní o totožnom právnom probléme vo vzťahu k posúdeniu jednej zo základných zásad náhrady škody - ušlého zisku, a to príčinnej súvislosti. Odlišným rozhodnutím odvolacieho súdu v skutkovo i právne zhodnej veci by došlo k porušeniu zásady právnej istoty a tým práv strán sporu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy. Odvolací súd ani nevzhliadol dôvody na protichodné právne závery, preto za rovnakých podmienok, rovnakým spôsobom vec aj právne posúdil a nepovažoval za účelné opakovane uvádzať rovnaké dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu napadnutého rozsudku.

15. „V zmysle čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku je právnou istotou stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje právnú istotu a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje spomínanému základnému princípu materiálneho právneho štátu.“ (III. ÚS 289/2017) „Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05)“. (III. ÚS 117/2011) „Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06)“. (IV. ÚS 499/2011).

16. Odvolací súd zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v danej veci správne a náležite vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu. Správne o.i. konštatoval, že pokiaľ žalobca poukázal na závery vyslovené v konaní vedenom na Okresnom súde E. pod sp. zn. 11C/184/2011 a na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/414/2016, konania sú založené na základe dvoch skutkovo úplne odlišných žalobách. Rovnako z iného skutkového stavu vychádzali aj závery vyslovené v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Mcdo/13/2006 a Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/63/05-335 zo dňa 20.10.2005, ktoré zistenia náležite odôvodnil.

17. Záverom odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgídias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

18. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny za použitia ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Odvolateľ neuviedol vo svojom odvolaní žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by už neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé k odlišnému, v prospech odvolateľa spôsobilému rozhodnutiu.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal právo na ich náhradu žalovanému vo vzťahu k žalobcovi, a to napriek jeho plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže tomuto preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).